

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Traktaatverspreiding

HET IS ONLANGS GESCHIED.

In de stad L. bezocht op zekeren dag een man de markt om een hond te koop. Toen hij langs de kramen liep, hoorde hij zingen. Er was een Bijbeltext, waarvoor eenige jonge menschen een lied hadden aangeheven. Toen hij nieuwsgierig naderbij kwam, werd zijn aandacht gespannen door het schoone gezang.

Jezus neemt de zondaars aan;
Roept dit troostwoord toe aan allen,
Die van 's levens rechte baan
Op den dwaalweg zijn vervallen.
't Rechte pad leert Hij hen gaan,
Jezus neemt de zondaars aan.

„Dat is iets voor mij,” dacht hij. „Ik ben een zondaar, en als Jezus dezulken aanneemt, is er voor mij nog hoop.”

Daarop hoorde hij nog een vers zingen. Het luidde:

Jezus neemt de zondaars aan.
Zondaars, komt, wat zou u hindren?
Jezus roept u, hoort Zijn stem,
Hij maakt zondaars tot Gods kindren.
Vrij moogt gij tot Jezus gaan,
Jezus neemt de zondaars aan.

Nu vergat hij geheel het doel van zijn marktbezoek, en maakte zich op, om naar huis terug te keeren. Op dit oogenblik kwam een heer op hem toe en gaf hem een traktaat. Hij stak het in den zak. Onderweg hoorde hij voortdurend nog in zijn ooren weerklinken: „Jezus neemt de zondaars aan.”

Thuis gekomen, vond hij het eten gereed, maar hij riep zijn vrouw en zei: „Ik ben een zondaar. Wat moet ik doen? Ik hoorde het lied „Jezus neemt de zondaars aan,” maar hoe moet ik tot Hem gaan? Een heer gaf mij een traktaat. Zou dit den weg wijzen?”

Zijn vrouw vroeg hem, het traktaat voor te lezen. En daar lezen zij, dat zij beide zondaren waren, maar dat Christus voor zondaren stierf. Waarom zou Hij hen dan niet aannemen?

Na ernstige, biddende lezing van het traktaat knielden man en vrouw neder, en namen het besluit, tot Jezus te gaan. En zij werden aangenomen.

Een week later trof het zóó, dat de man een der straatpredikers in de tram ontmoette. Hij vertelde dezen nu, wat geschied was, en er was groote blijdschap in het hart van Gods dienaar.

De eerst zoo onverschillige man, die alleen in de stoffelijke dingen belang stelde, was nu met zijn vrouw geestelijk verrijkt; zij waren door een traktaat gered. Ieder van hen kon thans persoonlijk getuigen:

Jezus neemt de zondaars aan,
Mij ook heeft Hij aangenomen,
Mij den hemel opgedaan;
'k Mag vertrouwend tot Hem komen,
'k Juich dan, zelfs aan 't eind der baan:
Jezus neemt de zondaars aan!

* * *

Ik vertel deze ware gebeurtenis hier, om te wijzen op den zegen der traktaatverspreiding. Telkens weer hooren we, hoe God deze stille boden op heerlijke wijze gebruikt tot heil der zielen.

Als we denken aan den spot, die zich vaak, in de neutrale pers, tegen de „traktaatjes” deed gelden, worden we, als we van zulke bekeeringen hooren, uitermate gesterkt in onze overtuiging, op den goeden weg te zijn met de uitgave en verspreiding dezer evangeliebladen.

Het geeft ook moed aan hen, die de geschriften uitdeelen.

Het doet tevens weer het nut zien van de straatprediking.

Onze God geve vele getrouwen onder de Zijnen, die, door de liefde van Christus gedrongen, het verlorene zoeken in straten en stegen, op markten, pleinen en wegen!

Ook in dit opzicht hebben wij, Christenen, in het begin van dit nieuwe jaar iets te leeren. Overal is hulp noodig; lichamenlijk en geestelijk. Laat ons dan de handen uitsteken. Maar we kunnen dit eerst recht doen, als ons hart de nooden verstaat en er mee begaan is.

DANK- EN BEDEDAG

UW GEDACHTEN ZULLEN OP DEN EERSTEN

Januari, als gij gedenkt het vijftigjarig bestaan der uitgeverfirma Voorhoeve, bij Prediker 11 verwiljen: „Werp uw brood uit, en gij zult het vinden na vele dagen.” Uw oog zal op uw God zijn gericht. Uw hart zal zich in Hem verblijden. En met al uw helpers — van den hoogste tot den laagste — zult u zeker een dank- en bedestond hebben voor het aangezicht des Heeren, Hem prijzende voor Zijn weldaden, Hem smeekende om Zijn verdere ondersteuning.

Aldus schreef mij een mijner vrienden, een medewerker van „Timotheüs.”

En het is alzoo geschied door Gods goedheid.

Van alle kanten zijn op 1 Januari 1927 tastbare bewijzen en vriendelijke woorden van blij medeleven ingekomen. Vooral de hartelijkheid van hen, die meewerken in de uitgeverzaak, hebben mij getroffen.

Eenigen van het personeel hadden een lied geleerd, door den stichter der zaak, H. C. Voorhoeve Jzn., gedicht. Elk vers begint met een: „Tot hertoe heeft de Heer geholpen!” Het laatste couplet laat ik hier volgen, omdat vooral de eerste regel in deze dagen mij zoo bezighoudt:

Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen;
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid;
Wat ook verander' of verkeere,
Hij blijft Dezelfde 't aller tijd.

En is het niet tot eer van 's Heeren naam, dat daar vijftig jaren lang geschriften zijn verbreid door heel ons land, en ver over de grenzen, om de zielen van velen te dienen? Psalm 103, de psalm, dien de oprichter der zaak bij alle dergelijke gelegenheden steeds voorlas, leeft ook in ons hart. Dit loflied is zoo bijzonder toepasselijk, omdat het er ook zoo treffend uitdrukking aan geeft, dat onze God niet doet naar onze verdienste, maar naar Zijn goedertierenheid.

„Het moet U een oorzaak van groote blijdschap zijn,” zoo schreef een andere medewerker van „Timotheüs” „dat de zaak aan de Dunne Bierkade al die vijftig jaar niets anders heeft bedoeld dan Gods waarheid onder de menschen te brengen... Over 't algemeen zijn uw uitgaven evangeliseerend, onderwijzend, stichtend geweest: niet dikwijls strijdend tegen 't vergroeiende Protestantsch Christendom. Misschien is dat zelfs de betere weg: eenvoudig de waarheid te laten zien, zoodat de dwaling wijkt voor het licht.”

„Hoe groot is de boom geworden,” merkt een dienstknecht des Heeren in een brief op. „Hoeveel vruchten heeft hij ook gedragen. Er zijn er door ons aanschouwd, maar als we eenmaal alles zullen te zien krijgen, zullen we verbaasd zijn, en ons in aanbidding nederwerpen voor Hem, die, onzen arbeid zegend, den wasdom gaf... Als ik mijn zestig Jaargangen zie staan van den „Bode des heils in Christus,” dank ik God voor zulk een rijkdom... Het kwam van Boven en het moet ook verder van Boven blijven komen.”

„God zegene dit pogen, om, vijftig jaren reeds, papieren zendingen te doen uitgaan, opdat velen bekend zouden worden gemaakt met den ééne Naam, onder de volken tot zaligheid gegeven.” Deze woorden stonden aan het slot van een anderen brief.

Maar het meest grepen mij aan de vele ongezochte uitingen van ervaren zielezegen. Zoo schreef een colporteur, die getuigt het voorrecht te hebben reeds zeven jaar met onze geschriften om 's Heeren wil te werken: „Wat zijn er vele zielen door gediend geworden! Wat heb ik zelf ook door deze boekjes en boeken genoten en geleerd! Het eerste, voor zoover ik mij herinner, wat ik van uw uitgaven las, was een der „Roepstemmen,” getiteld: „Het wil niet zinken!” Ik was toen pas negen jaar, nog niet bekeerd. Maar het maakte een diepen indruk op mij: die lange rij van pakken op het water, die maar niet verdwijnen wilden! En dat zóó ook onze zonden tegen ons blijven getuigen, zoolang ze niet uitgewischt zijn door Jezus' bloed! Ja, er is wel veel reden God te danken, die genade, wijsheid en kracht gaf om deze zaak te beginnen, voort te zetten en uit te breiden.”

Een geacht lezer van „Timotheüs” schreef, denkende aan zwakheid des lichaams, en krankheid, en moeijlichkeiten, en beproevingen, en 't overstelpende vele werk: „Zeker wel een levende illustratie van de versregelen van E. v. O.:

Hij geeft meer genade, als zwaarder de last drukt.

Hij zendt ons meer kracht, naar meer de arbeid vermoeit.”

Ja, we hebben een dank- en bededag gehouden.

Een dankdag. Want de arbeid heeft sporen nagelaten. Mannen en vrouwen op gevorderden leeftijd spraken het uit, hoe ze reeds in hun kinderjaren door de geschriften werden gezegend; hoe, bijvoorbeeld, tot in het derde geslacht de Scheurkalender met zegen wordt gebruikt. „Geeft dit niet” — zooals weer een andere medewerker van „Timotheüs” opmerkt — „een prikkel tot voortzetten? Iets te mogen doen in dienst van onzen Heiland, is het niet eigenlijk alleen: zijn levensdoel bereiken?”

Een bededag. Want zonder onzen God vermogen we niets. Met Hem alleen kunnen we voortgaan en volharderen. Dankbaar ben ik dan ook voor het woord van Dr. A. Kuypers, dat een onzer medewerkers Zaterdagmiddag in herinnering bracht: „Volständigkeit nu, ten einde, eischt voortgang, en is met stilstand onverenigbaar.” — Het onwrikbaar en volhardend geloof van den Oprichter moeten we blijven navolgen. „Te zijner tijd zullen we maaien, zoo wij niet verslappen.”

Zeker, we zijn ook dankbaar jegens menschen. Dankbaar voor hen, die in de zaak medewerkten en medewerken door dagelijks er hun krachten aan te geven; door gebeden op te zenden en gaven af te zonden. Dankbaar voor de bewijzen van hartelijkheid, in deze dagen zoo ruimschoots ontvangen.

Maar vóór en boven alles willen we toch onzen God danken, die door Zijn genade deed volbrengen wat volbracht is en deed zijn wat we zijn; die ook lichaamskrachten telkens wist te vernieuwen en wonderbaar veler gebeden verhoorde.

En dat laatste geeft ons weer nieuwen moed om voort te gaan, ja, om ook nu onze smeekingen op te zenden, en ze te blijven opzenden, voor héél den arbeid en ál de arbeiders, — vooral niet vergetende hen, die dagelijks uitgaan met de geschriften, en die zulk een moeilijk deel van het moeilijke werk hebben te verrichten.

Ik eindig met de drievoudige bede uit Psalm 67, mij toegezonden door een hooggeachten broeder in Christus, en zoo geschikt, in het begin van dit nieuwe jaar, voor ons allen, voor onze personen en onzen arbeid:

„God zij ons genadig, en zegene ons, Hij doe Zijn aanzicht over ons lichten.”

IN DEN GREEP VAN MAMMON

DOOR L. PENNING

15)

VIII. Otto en Nellie.

NELLIE HAD HEM ZIEN NADEREN, TOEN zij zich boven op haar kamer bevond. Zij wist trouwens van zijn komst af; ze had Otto gisteren gesproken, achter 't huisje van Piet Rietveld, waar het voetpad bij den grintweg aansloot, en hij zei haar toen, den stouten stap te willen wagen, want hij hield allermintst van die geheimdoenerij achter den rug der ouders.

Nellie had het nog uit willen stellen, en te begrijpen was het, want verleden week had zij zoo langs den kant, met een grooten omhaal van woorden en met echt vrouwelijke listen over de familie Noordanus gesproken, en Randijk, die haar bedoeling wel voelde, had daarop een antwoord gegeven, dat aan duidelijkheid zeker niets te wenschen overliet.

Medelijdend had hij de schouders opgehaald en verklaard, dat Wout Noordanus er nooit bovenop zou komen. Hij was een brave man, een vrome man, maar de pacht was te hoog, en daarom kon hij 't onmogelijk bolwerken. Als hij wijs deed, dan pakte hij zijn boeltje op, en vertrok met zijn groot huisgezin zoo gauw mogelijk naar Amerika. Dat was Randijks meening; Nellie had er bijna den ganschen nacht niet van geslapen, en nu Otto aan de bel trok, bonsde haar hart.

Otto keek naar boven en zag haar. Hij keek haar aan met den zegevierenden blik van een jongeling, die daar stond in de onoverwinnelijkheid van zijn vijf en twintig jaren, en die nu zou strijden voor zijn eerlijke liefde.

Nellie bewonderde dien blik. Hij was aan Otto eigen, en daarom had zij hem lief. Maar zij vreesde voor harde teleurstellingen, en de bewondering ging onder in een vloed van zorg, kommer en angst.

Ze luisterde. Truitje ging naar de voordeur, om ze te openen, en toen hoorde ze een mannenstap op de marmeren gang. Het was een krachtige stap: moedig; mannelijk; vastberaden; en Nellie kon hem uit hon-

derden herkennen. Er lag een sterk zelfbewustzijn in dien stap, en daarom had Nellie den zoon van Wout Noordanus innig lief.

Truitje tikte aan de kamerdeur, en een stem van binnen riep: „Binnenkomen!”

De stem klonk bot en kortaf. Het was de stem van Randijk, en ze beloofde weinig goeds.

Otto trad binnen. Het was in den avond, maar nog helder licht.

„Goeden avond, mijnheer Randijk!”

„G'n avond!”

Hoe koel klonk de groet! Hoe koel was de ontvangst! En die koelheid moest te meer opvallen, daar Randijk bekend stond om zijn minzaamheid in den omgang.

Randijk stond niet op, om den jongen man de hand te reiken; hij bood Otto niet eens een stoel. Hij bleef daar zitten bij het groote spiegelraam, al zijn aandacht wijdend aan smid Jansen, die net passeerde, met een paard aan den halster achter zich.

Nog altijd stond Otto daar, halverwege tusschen de deur en de tafel, en nu begon Randijk hem toch eenige aandacht te schenken.

„Je kunt wel een stoel nemen.”

Dat was ten minste toch iets. Het gaf blijk van toenadering, maar de woorden kwamen uit de hoogte, zooals een koning spreekt tot zijn vazal, en de toon vooral prikkelde Otto. Was hij naar zijn gemoed te werk gegaan, dan had zijn hand geen stoel aangeraakt; maar die stugge rentenier was de vader van Nellie, en om zijner liefde wil verloochende hij zichzelf en nam een stoel.

Randijk keek weer naar buiten.

„Mijnheer Randijk!”

De rentenier wendde het hoofd met een ruk om. Ah zoo — nu zou 't komen.

„Wat had je?”

„Ik zou u willen spreken over een aangelegenheid, die voor mij en — voor uw dochter van groot gewicht is.”

Randijk keek den jongen man scherp aan; er lag bijna iets vijandigs in den blik.

„Als 't maar niet te lang duurt!”

„Dat hangt van u af, mijnheer Randijk.”

Het is waar — de stem was niet oneerbiedig, en het gebaar, dat Otto met zijn hand maakte, was even-

☒

.... Een zaaier ging uit om te zaaien....